

+*Escoblejar-se* 'tençonar, disputar entre glosadors o poetes', mot peculiar de Mall., sentit primitiu que *AlcM* i el *DAMen.* ja no registren (aquest, «esclexar-se» o sigui 'barallar-se'), i es dedueix d'*escoblejada* en el *DAG.*: «disputa de glosadors que es barallen a cobles o gloses improvisades», i així usa el verb G. Llabrés: «per combatre l'afeminació i el luxe de l'època s'alarmava la clerecia contra aquella corrent y --- *s'escobleja* fortament contra la dona y contra tal efeminació, des de Mtre. Fc. Eiximenis fins a StVicençFerrer» (*Estudi del Canç. dels C. d'Urgell xxx, 3*), però més generalment ja només és 'disputar-se' («seguien *escobletjant-se* un poc sense que ningú dels dos cedís en la seva pretensió», PdA Penya, *Mos. III, 178*),² així també en les *Contarelles* d'AMAlcover, transitiu només des de GMaura.

Aquesta derivació en *es-* serà la que explica el substantiu *rescobla* 'tornada en les cobles': «festes de Sancogesma / --- / són les millors de l'any. / *Rescobla*: Venteje, venteje, venteje / la fulla dalt del ram», Joan Segura de StaColQ., *Urgell*, p. 105, també Cast.-Pna. (Pascual Tirado, *BSCC vi, 58*); i crec també val., en l'acc. 'plany obsessiu'; fórmula folklòrica per començar rondalles: «això era y no era --- bon viatge fesse la *cadernera*»; «*rescobla* ab que començan los quintos a Mallorca» (Pere Vila i Gibert, Barcelona, *Veü del M.*, 1896, 277). *Rescobla* m. «se comensà pel ball de la Cuca y era --- una dotzena o més segadors brandant les eynes de llur treball y cantant una cançó de ritme cadenciós, ab un *rescobla* que deya: Segueu-la, robeu-la la espiga daurada — segueu-la, robeu-la a vista del drac», MVayreda (*Sang Nova III, vi, 192*).

¹ *Acopiador* anotat com a nom d'una part del jou en el parlar ribagorçà de Jusseu (1965) deu estar per *acoblador* segons la fonètica local. — ² És 'dialogar disputant-se' en Guasp (*IdOr. IX, 139*) però notem que entren en joc històries i relats folklòrics: «Als vespres anqu' amin el jaç humil --- / els jornalers *s'escoblegem*, / llests just ara del sopar, / dins la gran clasta, a son lleure / --- / això era un noble rei / que havia grosses riqueses / ---».

LLISTA CORRELATIVA DE DERIVATS I COMPOSTOS: *còpula, copular, copulació, copulatiu, coble, coblista, coblejar, coblejador, coblejaire, cobleig, coblar, coblaire, coblis, acoblar, acoblada, acoblador, acobladora, acoblament, descoblat, encoblar, encoble, desencoble, desencoblar, encoblador, encoblament, encoblat, escoblejar-se, escoblejada, rescobla, rescoble*.

Coble, coblejador, coblejar, coblis, V. cobla *Cobrador, cobrament, cobrança, cobrar, V. recobrar* *Cobreatzembra, cobrellit, cobretaula* i altres cpts. en *cobre*, *V. cobrir* *Cobrialbarda, cobribanc, cobricap* i cpts. *semblants, V. cobrir* *Cobricel, cobricelar, V. cobrir* *Cobricofre, cobricoll, etc., V. cobrir* *Cobridor, V. cobrir* *Cobriment, cobripà, cobripalles, cobripèus, cobriplat, V. cobrir*

'tapar'. □ 1.ª doc.: S. XIII, *Cròn.* de Jaume I, etc.

«Que'l drap, que *cobris*, de part de la muntanya, la lanterna», *Cròn.* 57. Com que tindria poc sentit ací donar documentació antiga, aspecte ben atès pels *DAG* i *AlcM*, ens limitem a unes poques dades esparses, però de primera mà i no sense interès. «*Cobrir* lo foc ab la cendra: condere ignem inter cineres», OPou (*ThPu.*, 220). «Ací nos servim de les lloses per *krubi lus têts*» ('per cobrir els sostres o cobertes de les cases', Formiguera de Capcir, 1960); «hi havia un poblet però ara ho *kobriš* la tolla, lo pantano», Oliana, 1957; «el març és el que *kobriš* les ovelles», Simat de Valldigna, 1962; però la forma tradicional era del tipus no incoatiu: *cobre* rimant amb *descobre*, *Spill*, 5751; «la pell que *cobre* (*cobra*) los grans: *cobra* la espiga ---», OPou (*ThPu.*, 61).

Literàriament el participi és *cobert* però la pronúncia viva ha estat sempre *cupert*.¹ Així podem ja interpretar les dades arcaiques amb context en baixllatí: «pellicia una *cuperta* de chesguau», a. 944; «*cuperto* de ---», Bast.-Bass., 689; així en textos val. i occid.: així ho veig en l'ed. princ. del *Tirant* (un cas de *cupertes* allí, vers el cap. 355 i p. 979 de l'ed. Riquer); «la Creu *kubêrta*» en els afores de Sorita (1961); i encara Aribau en la seva oda observa aqueixa grafia en l'autògraf: «com guarda vigilant, *cupert* de boyra e neu / ---» (v. 6). La *u* es deu haver d'explicar com a propagada des de l'infinitiu i formes semblants, pron. *kubrir* davant la *i* des d'antic, i no sols en cat. or. i ross., sinó també, en aquesta combinació, en mall. i cat. occid., i fins en val.: el contrast amb l'antic present (Ind. i Imp. *cobre*, Subj. *cobra*), feia que hom vagi tendir a generalitzar la *u* a totes les formes on era pretònica, i quan després la *o* fou almenys parcialment restituïda (per analogia amb *cobre* i seguint el model de *collir, podrir*, etc., en forma un poc mecànica, davant tota *i* següent), això ja no afectà la de *cupert, cuperta*, on no es trobava seguida de *i*.

DERIV.: *Cupert* m., aplicat especialment als indrets urbans i vilatans que són transitables a soplugi; de primer es va dir en qualitat d'adjectiu: un «*carrer cupert*» (*kubêrt*) en pobles pirinencs occidentals (Lós, Bretuí, 1957); «el Tamburot és un pas *kubêrt* en el Carrer del Mig», Lluçena, «el Portalet de la Morera és un pas *kubêrt*», Tales (1961). Després se substantiva: «*cuperts*: pòrticos», V. d'Àneu (Pol, 15); lo *kubêrt* del Trilla dins el poble de Nargó és un porxo, i a Lasquarri me n'anomenen quatre, a Lluçars tres, i un *cupierto* diuen també a la rodalia de Graus (Pobla de Fantova); en part d'aquests casos (Bretuí, Fantova) és el que a la Noguera coneixen per una *sotinya* (*sut-*), o sigui una arcada que uneix dues cases a una vora i altra del carrer, també transitable per dalt (SUB TIGNA 'sota biguetes'): en el Montsec extrem-occidental (l'Estall, Llitéra, 1957), constato (atesa la manca de tot pas interessant per sota), que amb *kubêrt* es refereixen al pas elevat, i prou; en altres casos és una porxada al llarg d'un carrer (com a Cubells, 1964). *Cupert* (o *cupertet*) s'aplica així mateix a un petit i modest soplugi, sense porta, que només serveix com

COBRIR, del ll. COOPERIRE id., derivat de OPERIRE ⁶⁰